

לתנועות חזרות: שיגא 054-6868199

זמני ת"א:

בניסת השבת: 16:51

יציאת השבת: 17:51

ר"ת: 18:25

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif_walla.co.il

בס"ד עלון מס' 178 לשבת 31.1.2015 – יא' שבת תשע"ה

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

בשילח – שבת שירה

ויקח משה את עצמות יוסף עמו (יג,יט)

בתחילת פרשת השבוע אנו קוראים שמשה בעצמו היה עסוק בשליחות מיוחדת כשהיהודים עזבו את מצרים. "ויקח משה את עצמות יוסף עמו". יותר ממאה שנים לפני היציאה הגדולה ממצרים השביע יוסף את בני ישראל שהם ייקחו אותו עימם לכשיצאו סוף-סוף ממצרים. כסגן מושל מצרים לא הייתה ליוסף סיבה לקוות שאחרי מותו הוא יקבר בישראל, כמו יעקב אביו. המצרים לעולם לא יסבלו שמנהיגם הפוליטי יקבר בארץ זרה. אך הוא כן גרם לאחיו לתת לו את דברתם החגיגית כי בבוא הזמן, לכשיצאו בני ישראל ממצרים, הם ייקחו עימם את עצמותיו. וכך אירע שבעוד כל האחרים היו עסוקים באריזה, בהעמסת חמוריהם ובהכנות למסע הגדול אל המדבר, היה משה עצמו עסוק במילוי אחר ההבטחה שניתנה ליוסף כמה דורות קודם לכן. יוסף לא היה היחיד שעצמותיו הועברו לארץ הקודש. גם לאחיו ניתן אותו כבוד אחרון. אולם יוסף הוא היחיד שהתורה מוצאת לנכון להזכירו במפורש. מדוע? התשובה לכך היא שיוסף היה יוצא מן הכלל. בעוד אחיו היו רועים פשוטים שרעו את עדריהם, יוסף ניהל את ענייני המדינה של ממלכת-העל הכבירה של אותה תקופה. לא מסובך כל כך להיות יהודי מאמין תוך כדי טיול חביב עם הצאן. לבד בשדות, להתחבר עם הטבע, הרחק מהמולת העיר ומסאונה, קל לו לאדם להיות אדם מאמין. אך לנהל תשתית ממשלתית מסיבית כמשנה למלך ועדיין להישאר נאמן למסורתו – זה לא רק חידוש, אלא גם השראה עילאית. לאחר שהושלך מחייו הפשוטים כרועה צעיר אל שיא ההמולה של עיר הבירה, שבה נדרש לקיים בו זמנית את תפקידיו כסגן מושל וכיהודי, הפך יוסף לנציגה של מסורת הנתונה בתקופת מעבר. הוא לימד את העולם שאפשר להיות אדם מסורתי בן-זמננו, אדם מסורתי-מודרני. אפשר לרכוב בהצלחה על שני העולמות. כעת, לקראת עזיבתם את מצרים, עמדו היהודים בפני סדר עולם חדש. תמו העבדות והדיכוי, ובמקומם באו חירות וחופש. במהלך תקופת מעבר זו יוסף היה היחיד שהיה בידי לשמש להם מופת לחיקוי. הם יודקו לדוגמא שלו כדי שהוא יצביע להם על הדרך קדימה, לטריטוריה לא נודעת, לחזית החדשה. לכן התורה מזכירה רק את יוסף כמי שאת עצמותיו בני ישראל לקחו עמם במסעם. הם נזקקו לקחת עמם את יוסף כדי שאף הם יוכלו לעבור את המעבר בהצלחה, כמוהו. (הרב יוסי גולדמן שליט"א)

ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה: (יד,כ) אמרו חז"ל (מגילה י,ב. סנהדרין לט,ב): "ולא קרב זה אל זה כל הלילה? באותה שעה, ביקשו מלאכי השרת לומר שירה לפני הקב"ה, אמר להן הקב"ה: "מעשה ידי טובעין בים ואתם אומרים שירה לפני?" הפירוש המקובל של "מעשי ידי טובעים בים" הוא על המצרים, שמרחמנות עליהם לא ניתן למלאכי השרת רשות לומר שירה, כי אין הקב"ה שמח במפלתן של רשעים. ומקשים על כך: אם זכו שיחוסו עליהם, למה באמת טבעו? אלא מסביר הרה"ק רבי העשיל מקראקא בעל החנוכת התורה זצ"ל את מאמר זה באופן אחר לגמרי! ומסביר: על הפסוק בישעיהו (לז,לו): "ויצא מלאך ה' ויפה במחנה אשור מאה ושמונים וחמשה אלה, וישפיו בביקר והנה כלם פגרים מתים". אומרים חז"ל (סנהדרין צה,ב): במה הכם? רבי יצחק נפחא אמר אזנים גילה להם ושמעו שירה מפי חיות ומתו". וכן הדבר גם כאן: בשעה שהמצרים רדפו אחרי בני ישראל להורגם ולכלותם, ביקשו מלאכי השרת לומר שירה, כלומר להמיתם על ידי שירה, כאותה מיתה שמצינו בחיל סנחריב. על כן באה התשובה: "מעשי ידי טובעים בים" – כלומר, ילדי ישראל טובעים ביד של גזירות, כל הפן הילוד היארה תשליכהו וכו'. המצרים הרגו את בני בכל מיני מיתות אכזריות ואתם אומרים להרוג אותם על ידי שירה, לדונם במיתה קלה שכזו? לא יהיה כדבר הזה, במידה כנגד מידה צריכים לפרוע להם!...

ויבקעו הפנים (יד,כא)

נאמר בתהלים (קיד,ג): "הים ראָה וינס", ודרשו חז"ל, מה ראה הים? ראה את ארונו של יוסף. כתוב בספר 'הדרש והעיון', מלכתחילה לא רצה הים לשמוע לקולו של משה ולהיבקע, משום שטען כנגדו גדול אני ממך,

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

שכן אני נבראתי ביום השלישי והאדם נברא בשישי'. אולם, משראה את ארונו של יוסף, נוכח לדעת כי הגיל אינו סימן לגדלות. שהרי יוסף אף על פי שהיה צעיר מאחיו, בכל זאת נישא והיה מושל עליהם, עד שהוכרחו לשמוע למוצא פיו, ואפילו כעת הם מוליכים את ארונו על פי צויו. אם כן, כשראה הים את ארונו של יוסף, המוכיח שאף אם האדם צעיר מן הים, בכל זאת יש בידו את הכח לצוות עליו להבקע, מיד ציית לדברי משה "וינס".

וישם את הים לחרבה ויבקעו המים (יד, כא)

יש להבין מדוע מתפעלים אנו כל כך ממעשה קריעת ים סוף, והרי יודעים אנו כי הקדוש ברוך הוא ברא את הים ואם כן בכוחו גם לקרוע אותו. הסבר נפלא שמעתי מפיו של הגאון רבי אשר וייס שליט"א על פי משל: פסל אומן אחד טרח ויגע ימים רבים ופיסל דמות נפלאה של סוס אביר. העמיד האיש את הסוס בכיכר העיר ועמד מן הצד לבחון את תגובותיהם של העוברים והשבים. למרבה אכזבתו איש לא עצר להביט ביצירה המופלאה. לבסוף לא עצר הפסל ברוחו, ניגש אל אחד העוברים ושבים ושאל: אמור נא לי האם ראית מעורך יצירה כה נאה? מדוע אינך מתפעל ממנה, והרי זה נראה סוס אמיתי? דווקא מפני כך – השיב האיש – אין איש שם לב, כולם בטוחים כי אכן זהו סוס אמיתי... סוסים כאלה מסתובבים כאן רבים ומשום כך אין יצירתך מעוררת כל השתאות. לו לעצתי תשמע – אמר האיש – חצה נא את סוסך לשני חלקים והעמד אותם זה בצד זה או אז תראה כמה תשומת לב תקבל יצירתך! כן הוא גם הנמשל – אמר רבי אשר – לו היינו זוכים להתפעל בכל יום מאלפי הניסים המופלאים הסובבים אותנו, כגון זריחת החמה ושקיעתה, הים הגדול, הצמחים, הגשם והרוח, העולם וכל אשר בו, אזי לא היה כל צורך לקרוע את הים... דווקא מפני שבני אדם רגילים לנפלאות המתרחשים סביבם תדיר, היה צורך לקרוע את הים כדי שנתעורר ונבחין בגדלות הבורא יתברך!

ויט משה את ידו על הים וישב הים לפנות בקר לאיתנו (יד, כז)

מה הכוונה "לאיתנו"? בפשטות, כל המים חזרו לזרם וכמו שפרש רש"י: "לתקפו הראשון". אבל חז"ל (שמות רבה כא, ו) פרשו שחזר "לתנאו הראשון שהתנה עמו". מדוע לא הזכיר תנאי זה בשעה שנקרע הים, והרי התנאי היה שהוא ישמע לקול עמלי התורה, כדברי ה"אור החיים" הקדוש, ואם כן מן הראוי היה לכתוב זאת בקריעת הים ולא בהשבתו לאיתנו? ביאר רבי שמואל מסוכטשוב, בעל ה"שם משמואל": אם הים לא היה רוצה לשמע, ולא היה מקיים את התנאי, הרי בני ישראל היו עוברים ביבשה, כי הים היה מתבטל מאליו עקב אי רצונו לשמע בקול משה. לכן, קריעת ים סוף אינה מהווה הוכחה שהים קיים את התנאי. רק כאשר שב הים לאיתנו, להיות ים – זוהי ראיה מוכחת שבתחילה הוא שמר על התנאי, לכן ענין התנאי רמוז בסוף ולא בהתחלה.

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' (טו, א)

מביא רש"י בשם המדרש: מכאן רמז לתחיית המתים מן התורה. פרוש מצמרר לכך נתן הצדיק הקדוש, רבי אהרון מבעלזא זי"ע: היה זה כאשר הופיע הרבי בארץ ישראל, ביום ט' בשבט תש"ד, לאחר הצלתו הניסית מגיא ההריגה הנאצי. השמחה הגדולה על הצלתו הייתה מהולה ביגון הכבוד על אובדנו של עם ישראל, ובתוכו מרבית חסידיו ובני משפחתו של הרבי. את השבת הראשונה עשה בחיפה. סביבו התאספו מתי מספר משרידי התופת, וביחד עם תושבים מהעיר הסתופפו בצילו בכל אותה השבת. הייתה זו פרשת "בשלח", ובשולחן הטהור שערך בליל שבת, פתח הרבי הקדוש ואמר: התורה הקדושה אומרת: "אז ישיר משה", ואמרו חז"ל מכאן רמז לתחיית המתים מן התורה. מה הכוונה? אלא שהיה קשה למשה רבנו לפתוח בשירה על ההצלה, לפי שמרבית העם לא זכו לכך ומתו במצרים. כמו שאמרו חז"ל על הפסוק, "וחמושים עלו", שרק אחד מחמישה עלה, ויש אומרים שרק אחד מחמש מאות ניצל. כל היתר נספו במכת חושך, ואם כן, כיצד ניתן לשמוח ולשיר במצב כזה? לפיכך כתוב במדרש: מכאן רמז לתחיית המתים מן התורה – על ידי שזוכרים ומאמינים בתחיית המתים, ששום נפש מישראל לא תאבד וסופם לקום לתחייה, אפשר לומר 'אז ישיר'... (מרוה לצמא)

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר אשירה לה' פי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים (טו, א)

"דרש רבי עקיבא בשעה שעלו ישראל מן הים נתנו עיניהם לומר שירה" (סוטה ל, ב)

כדי להסביר את דקדוק הלשון 'נתנו עיניהם' – שלכאורה מה ההדגשה הזאת של ראיית העיניים לאמירת השירה? – יש להקדים במאמר רז"ל (מגילה י, ב): כי גם המלאכים רצו לומר שירה על נס קריעת ים סוף, ואמר

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

להם הקב"ה: "מעשי ידיי טובעים בים, ואתם אומרים שירה?!" – ומסבירים המפרשים, ששונה אמירת השירה ע"י ישראל מהשירה של המלאכים, מאחר שהנס התרחש בעבור הצלת ישראל, אך ראוי להם לומר שירה לפני הקב"ה על כך, ורק ביחס למלאכים נאמרה הטענה הזו, מכיוון שאסור להם להבדיל בין מעשי ידי הקב"ה, ולומר שירה על הצלת ישראל דווקא. אמנם יש להוסיף, כי ה'היתר' לישראל לומר שירה לפני ה', הוא רק מפני שהיו באמת זכאים גמורים לעשות הנס בשבילם, והיינו בזכות אמונתם בהש"ת ששמעו לדבריו בנאמנות וירדו לים קודם שהוא נבקע בפניהם. שלשם כך ציווה להם הקב"ה קודם לכן: "דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ" (יד, טו) ורק אח"כ (פסוק טז) – "וְאִתָּה הָרַם אֶת מִטְּךָ וּנְטָה אֶת יָדְךָ עַל הַיָּם וּבִקְעָהוּ". מתבאר בזה, כי כל עוד שלא התברר לישראל כי הנס ארע בזכותם – אין להם לומר שירה. וכיצד אכן ידעו כי הם זכאים לנס? יש בעניין זה כלל גדול: רק מי שהנס מתרחש בעבורו, כלומר בזכותו – יכול לראות את הנס כמו עיניו. וכמאמר דוד המלך ע"ה (תהלים קיח, ז): "ה' לִי בְּעֲזָרִי וְאֲנִי אֶרְאֶה בְּשֹׁנְאֵי", ורק כשזכה דוד לראות במפלת שונאיו אז ידע ברור כי ה' פועל לעזרתו. ועל זה הדרך יש מסבירים, כי זו היתה סיבת עונשה של אשת לוט, על שהביטה מאחריה על מהפכת סדום ועמורה (בראשית יט, כו), היות והנס התרחש בזכותו של לוט בעלה ולא בזכותה שלה. ואין רשות לחזות בהתרחשות הנס – אלא למי שהדברים קורים בזכותו. לכן, דווקא לאחר שזכו ישראל והתקיים בהם הפסוק: "וַיִּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת מַצְרֵי מֵת עַל שַׁפַּת הַיָּם" (יד, ל), אז הבינו את גודל השעה ואת מעשי הקב"ה שעושה כעת בעבורם, ותיכף ומיד: אֲזַי יִשִּׁיר מִשָּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַה'.. (טו, א). ומדויק לשון חז"ל – "נתנו עיניהם לומר שירה" – אלמלא זכו לראות את הנס בעיניהם, לא היו כדאים לומר שירה, שהלא מעשי ידי הקב"ה טובעים בים. רק לאחר שזכו וראו כמו עיניהם בנס הנפלא, תוך כך ידעו כי השעה הגדולה הזאת כשרה היא לומר שירה לפני הקב"ה. (פניני הבן איש חי דף שנא–שנב).

עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה לִי לִישׁוּעָה (טו, ב)

רבינו האריז"ל הקדוש מביא בשם הזוה"ק שלאחר קריעת ים–סוף פרחו נשמתם של בני ישראל מחמת מראות אלוקים שראו. שלח הקב"ה את מלאכי השרת שישוררו באווניהם ומכח השירה חזרו לחיים. מאידך, בגמרא מובא שבשעה שצר סנחריב על ירושלים, שרו מלאכי השרת שירה לפני ה', ונתן הקב"ה רשות לשרי סנחריב לשמוע את שירתם ומתו כולם באותו לילה. לפי זה יש להבין: שירת המלאכים, ממיתה היא או מחיה? מבאר האר"י: שליהודי יש כלי קיבול רוחני – הנשמה – שיכול להכיל בתוכו עוצמה רוחנית גבוהה כשירת המלאכים. לכן כשיהודי שומע שירה כזו, גם אם מת הוא, זה מעוררו לתחייה. אבל הגוי בשומע שירת המלאכים ואין לו נשמה – נפשו יוצאת מגופו מחמת גודל האור. וזה ביאור המילים ששבחו ישראל לה': "עֲזִי" – הכח שקיבלנו מ"זמרת יה" – שירת המלאכים, הוא זה שהחזירנו לחיים "וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה".

זֶה אֵלֵי וְאֲנֹהוּ אֱלֹהֵי אָבִי וְאַרְמְנָהוּ (טו, ב)

הרבי רבי מאיר מפרמישלן זצ"ל היה אומר: "זֶה אֵלֵי" – אם אדם עמל בעצמו כדי להגיע לידי הכרת השם יתברך – "וְאֲנֹהוּ" – הרי זה נאה ויאה. אבל אם "אֱלֹהֵי אָבִי" – כאשר אדם סומך על יחוסו ואומר: אב גדול לי, אזי "וְאַרְמְנָהוּ" – זה סימן של גאווה, של התרוממות בעיני עצמו... (מעש"ח)

וּבְרוּחַ אַפְיָה נְעַרְמוּ מַיִם (טו, ח)

שניים במסורה: "בִּיצַעַת אַפְיָה תֵּאבֵּל לְחֵם" (בראשית ג, יט), "וּבְרוּחַ אַפְיָה נְעַרְמוּ מַיִם", אמרו חז"ל (פסחים קיח, ב): "שקשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף". שאל הרה"ק רבי ישראל מרוז"ן זי"ע כלום יש ענין שהוא קשה לפני הבורא, והרי הכל בידו? ומה פתאום דווקא על דברים אלו נאמר שהם קשים כקריעת ים סוף? אלא ההסבר הוא נורא מאד! שכתוב (יד, כז): "וַיֵּשֶׁב הָיָם לְפָנֹת בְּקֶרֶן לְאִיתָנוּ" ודרשו חז"ל: לתנאו הראשון שהתנה עמו הקב"ה בששת ימי בראשית. פירוש: כשנברא הים התנה הקב"ה עמו שיהיה עליו אי פעם לשנות את טבעו, לפנות את הדרך לבני ישראל, ולחזור למסלולו. ואז הראו לים, את נשמות ישראל ואמרו לו: "כשיבואו אלה לפניך, תפנה להם את הדרך!" משהגיעו אל הים, ישראל הפדויים, היוצאים ממצרים ונשמותיהם עכורות מקושי השעבוד, וגופותיהם אכולים אבק העבודה, סרב הים להיבקע לפניהם, טען, לא את אלה הציגו לפני בשעה שנבראתי, אלא נשמות מאירות כשמש. לכן היה צורך להכריחו שייבקע בפניהם... והוא הדין בפרנסתו של אדם, כאשר נשמתו יורדת ממרומים, גם פרנסתו יורדת עמה. פרנסה טובה הראויה להתקיים ממנה, ומראים לפרנסה את הנשמה ואומרים: "את שייכת לנשמה פלונית!" אולם, כשיורדת הנשמה לארץ השפל, מתחילה היא להתלכלך ולהתאבק, עד שלפעמים היא משנה את דמותה והפרנסה אינה מכירה אותה, וגם כשהיא קרובה לה היא טוענת: לא זו הנשמה שהציגו לפני.. לפיכך גם כאן דרוש לכפות, להכריח, על מנת לחברם יחד.. (מתוך עלון 'אהלה של תורה' גיליון 220)

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

ותען להם מרים שירו לה' פי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים (טו, כא)

מלשון הפסוק "להם" משמע שמרים ענתה לגברים, ועלינו להבין מה אמרה להם? השל"ה הקדוש מביא, שעל דרך הלצה היו אומרים, כי כאשר החלו הנשים לרקוד ולשיר, הגיעו כמה מן הגברים לראות אותן, ומרים אמרה להם כאן זו עזרת נשים, לכו למקומכם ושם שירו לה' פי גאה גאה... ואכן, הנשים בחרו לתופף בתופים כדי שלא ישמעו את קולן, מאחר שההלכה קובעת כי 'קול באשה ערוה' (ברכות כד, שו"ע אבהע"ז כא, א).

בהקשר לכך סיפר הרב ברוך רוזנבלום שליט"א מעשה נפלא:

לפני למעלה משמונים שנה התגוררה בוינה בחורה חרדית, בעלת קול מרשים ביותר. השמועה אודות קולה המיוחד עשתה לה כנפים, ובאחד הימים שבה הנערה הביתה וסיפרה להוריה, כי הוצע לפניה הצעה מיוחדת – לשיר באופרה, והיא מעוניינת מאוד לקחת על עצמה את התפקיד. אביה נחרד ומיהר אל האדמו"ר מקופישניץ לשאול בעצתו. "הביאו את הילדה אלי", יעץ לו הרבי, ועד מהרה חזר האב מלוה בבחורה. הרבי פנה ישירות אליה ושאל: אמרי נא, מדוע את רוצה לשיר באופרה? "לדעתי אצליח לגרום בכך קידוש ה' גדול ביותר", השיבה, "כולם יראו, כי גם בחורה חרדית יכולה לשיר כמו גדולי הזמרים העולמיים"... "את רוצה לשיר, כדי שישמעו את קולך..", הגיב הרבי, "אם כן, הבה ונעשה עסקה – אם תסכימי לותר על כך, הנני מבטיח לך שתזכי בבו בן שישמעו את קולו מסוף העולם ועד סופו". הנהרה הרהרה מעט, והשיבה: "אם כך – אני מסכימה". לימים נישאה אותה בחורה, ונולד לה בן מיוחד במינו, כהבטחת האדמו"ר מקופישניץ, הלא הוא מרן פוסק הדור הגאון רבי שמואל הלוי ואזנר שליט"א, בעל 'שבט הלוי'. סיפור זה סופר מכילי שלישי לרב ברוך רוזנבלום שליט"א, והוא ביקש מנכדו של הרב ואזנר לגשת ולשאול אותו אודות אמיתותו. כשאך החל הנכד לספר, עצר אותו הרב ואזנר ואמר: "ודאי, זו אמא שלי. (ומתוק האור).

אל תהסס לפעול

כשעמדו ישראל על הים, היו שבטים מנצחים זה עם זה, זה אומר אני יורד תחלה לים וזה אומר אני יורד תחלה לים.. קפץ נחשון בן עמינדב וירד לים תחלה (סוטה לו ע"א). בחול המועד פסח נכנס אברך לבית כנסת בין מנחה למעריב. הגבאים הבחינו בו ומיד פנו אליו בבקשה שידרוש דרשה קצרה לפני הציבור. סרב הלה ואמר: "לא איש דברים אנכי..". אבל הגבאים לא ויתרו, הפצירו בו עד שנעתר לומר כמה מילים. העלוהו אחר כבוד אל ה'בימה' והוא פתח ואמר כך: רבותי! עוד כמה ימים יחול 'שביעי של פסח', בו קוראים לנו בתורה את פרשת קריעת ים סוף. נתבונן מעט מה ארע שם. "כולם ודאי יודעים כמה נורא היה מצבם של עם ישראל באותה עת. מאות אלפי יהודים צועדים עם נשותיהם וילדיהם הקטנים, מאחוריהם שועטים מיליוני פרשים מצריים, ולפניהם – ים סוף. אין לאן לברוח! באותם רגעים נצרך מעשה של מסירות נפש שיציל את עם ישראל ויגרם לכך שהים יבקע. ללא מעשה של מסירות נפש – לא היו יכולים להינצל! היה שם יהודי אחד – ממשיך הדרשן – בשם גרשון בן עמינדב.. כל הקהל מתחיל ללחוש 'נחשון בן עמינדב', אבל מיודענו הדרשן עושה עצמו כאינו שומע וממשיך לתאר במלים ציוריות את התלבטותיו הקשות של גרשון בן עמינדב, מה עליו לעשות בעת הזו: מצד אחד נצרך מעשה של מסירות נפש לקפוץ למים, מצד שני – מה יהיה על אשתו וילדיו הקטנים, מי ידאג להם כאשר ימות בטביעה? ואף על פי כן, החליט גרשון בן עמינדב, יש למסור נפש, בלי להתחשב בשקולים אחרים כלל! בינתיים נגשים לגבאי כמה מתפללים זועמים והטיחו בו: "הרי היהודי אמר שאינו איש דברים, למה לחצת עליו לעלות לדבר?" "ובכן" – המשיך הדרשן – היה ברור לו שללא מסירות נפש לא יזוז דבר. החליט אפוא גרשון בן עמינדב שהוא קופץ לתוך המים. אלא שלהפתעתו המרובה, את מי הוא פוגש שם? את נחשון בן עמינדב שהקדימו בכמה רגעים"... "אם לא היה נחשון מקדים את גרשון – עד היום היה הנס נקרא ע"ש גרשון!". כך מפסיד אדם זכות עולמית של קדוש ה' בעקבות השתהות ותהיות – סיים הדרשן. "כשיש לך רעיון טוב – הודרו לקפץ ולבצע אותו מיד. קנה את עולמך לפני שיקדימוך אחרים!" (מהרב שלמה לווינשטיין שליט"א).

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. לרפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, שרה בת תמרה, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.